

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Per Espanya: una pesseta.
Per a Espanya: dues pessetes.

Redacció i Administració

General Barceló, —1.—2.º

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes a n-es qui s'ho guany

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca-Pamo Andreu Alcover, Plassa del Palau, 2.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria Ernest Frau, Brossa.—Llibreria d'Alomar y Fontdevila Brossa.

AVUY no parla EN REVENJOLI ni parla EN VERA-VEU, sino es QUATRE SANTS EVANGELISTES, que mos conten LA PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ DEL BON JESUS, DEU I SENYOR NOSTRO. Escoltaulos. (*)

1.

Preparatiu de la Cena.

Es primer dia d'ets Azims, qu'era necessari que fos immolada la Pascua, es deixebles s'acostaren a Jesús i li digueren: «Aont voleu que vos apareyem per menjar la Pascua?» i Jesús envià dos des seus deixebles, Pere i Juan, diguent: «Anau i preparaumos la Pascua per menjarla.»

Empero ells li demanaren: ¿aon voleu que la preparem? I ell los va respondre: «Anau a la ciutat; i vet aquí que quant entrareu, vos topareu amb un homo que durà una gerra d'aigo i seguiu fins a sa casa aont entri; i allà on entri, direu an es pare de familia d'aquella casa: Es Mestre vos envia a dir: Es meu temps está prop i jo vuy fer la Pascua a ca-teua am sos meus deixebles. ¿E-hi haurà cap sala aont jo puga menjar la Pascua am sos meus deixebles? I ell vos mostrarà una gran sala moblada; feishi es preparatiu per noltros.

I se'n anaren es deixebles i arribaren a la ciutat, i trobaren ses coses així com Ell los havia dit; i es deixebles e-hu feren tal com los ho havia comanant, i prepararen la Pascua.

Entrada de foseca, Ell se'n hi anà en companyia des dotze. I quant va esser arribada s'hora, se posà en taula i es dotze apóstols amb ell. I los va dir: Am desitx he desitjat menjar aquesta Pascua am voltros abans de partir. Perque, vos ho dic, jo no la menjaré altra vegada fins que tenga son compliment an el reyne de Deu.

I havent pres es calze, donà gracies i digué: Preniu-lo i partiu-lovos entre voltros, perque vos dic que no'n beuré pus des fruyt de sa vinya fins i tant que's reyne de Deu venga.

2.

Jesús renta es peus an ets Apóstols

Abans de sa festa de la Pascua, sabent Jesús qu'era arribada sa seua hora de passar d'aqueix mon a son Pare, així com havia estimats es seus, qui oren an el mon, los estimà fins a la fi.

I acabada la Cena, quant ja el diable havia ginyat Judes, fuy de Simó Iscariot, a trairlo, sabent que son Pare li havia posades totes ses coses en ses seues mans i que Ell era sortit de sa taula i se llevà es vestit; i, havent pres una tavayola, la s'enrevoltà pe' sa cinta.

A-les-hores abocà aigo dins un ribell i comensà a reutar es peus des seus deixebles, i a aixugarlos am sa tavayola que duya. Vengué idò a Simó Pere, i Pere li va dir: ¿Vos, Senyor, vos me rentau es peus? Jesús respongué i digué: Tu ara no saps lo que jo fas, empero hu sabrás més enviant. Pere li va dir: ¿May per may vos me rentareu es peus? Jesús va respondre: Si jo no te rent, no tindrás part am mí. Simó Pere li digué: Senyor, no solament es peus, sino enca-

ra ses mans i es cap. Jesús li va dir: Aquell qui está rentat, no ha mester rentar pus es peus, suposat qu'está ben net. Voltros e-hi estau nets, pero no tots.

Perque Ell sabia qui era es qui'l trairia, per això va dir: Voltros no estau tots nets.

Després idò que los hagué rentats es peus, i qu'hagué pres es vestit, altra vegada posat en taula, los va dir: ¿Sabeu qu'es lo qu'acab de fer? Voltros meteixos m'anomenau Mestre i Senyor, i hu deys bé, perque hu som. Si jo idò vos he rentats es peus, jo, es vostro Mestre i es vostro Senyor, voltros també vos heu de rentar es peus uns amb altres. Perque jo vos he donat s'exemple, a fi de que, així com jo hu he fet, així també hu fassou voltros. En veritat, en veritat vos ho dic: es criat no es més que's seu senyor, ni s'apostol es més qu'aquell qui l'ha enviat. Si compreneu aquestes coses, sereu benaventurats si les cumpliu.

3.

Jesús indica es que l'ha de trair.

—Jo, diu el Bon Jesús no parl per tots voltros; jo sé bé es qui he elegit; empero es perque sia cumplida l'Escriptura que diu: *Un qui menja es pa am mí, alsará contra mí es seu peu.* Vos ho dic desd'ara, abans de que succeesca; a fi de que, quant això succeesca, me resgonesqueu per lo que som. En veritat, en veritat vos ho dic: qu'aquell qui rep es que jo hauré enviat, me rep a mí; i es qui me rep a mí, rep Aquell qui m'ha enviat.

Quant Jesús va haver dites aquestes coses, se turbá en son esperit; després parlá clar.

I mentres estaven en taula i menjaven, Jesús los diu: No obstant, vet aquí que sa má des qui me fa traició está am mí a sa taula. En veritat, en veritat vos dic qu'un de voltros me trairá, un qui menja am mí.

4.

Judes, Juan.

I es deixebles se miraven un a l'altre, duptosos sobre qui parlaria. Llavò, tot contristats, comensaren, un per un, a demanarli: ¿Per ventura seré jo, Senyor? Mes ell responguent los diu: Un des dotze, qui am mí posa sa ma dins es plat, aquest, me trairá. En quant an es Fill de s'homo, ell se'n va, talment com está escrit d'ell. Empero ¡desgraciat d'aquell homo per qui es *Fill de s'homo* será entregat. Més li haguera valgut no esser nat un tal homo. Responguent Judes, aquell qui'l va trair, li diu: ¿Per ventura som jo, Mestre? Jesús li respongué: Tu hu has dit.

I comensaren a demanarse un a s'altre qui seria d'ells es qui faria una tal cosa. Un des deixebles de Jesús, que Jesús estimava, tenia es cap tombat demunt son pit. I Simó Pere li va fer una senya, volguent dir: ¿Qui es aquest de qui parla? Es per això qu'aquest deixeble que reposava damunt es pit de Jesús, li digué: Senyor, qui es? Jesús va respondre: Es aquell an-e qui jo representaré pa trempat. I haven trempat pa, el donà a Judas Escariot, fuy de Simó.

I, presa sa bocinada, Satanás entrá dins ell, i Jesús li va dir: Lo qu'has de fer, té-hu tot d'una.

Empero cap des qui estaven en

taula va sebre per que li va dir això. Així es que alguns se pensaven que, com Judes tenia sa bossa, Jesús li havia dit: Compra lo que hem mester per sa festa, o que donás qualque cosa an es pobres. Judes, idò, havent presa aquella bocinada, sorti tot d'una. I ja era nit.

Quant va esser sortit, Jesús digué: Ara es *Fill de l'homo* es estat glorificat, i Deu es estat glorificat ab Ell. Si Deu es estat glorificat ab Ell, Deu també el glorificará en sí meteix, i es ben promte que'l glorificará.

5.

Institució de l'Eucaristia

Mentres sopaven, Jesús prengué es pa, donà gracies, el benei, en feu bossins, i el donà a sos deixebles, i va dir: Preniu i menjau: aquest es el meu Cos, qui es entregat per voltros; feis això ab memoria de mí. I de semblant manera, prenent es calze, després d'haver menjat, donà gracies i els ho entregá diguent: Beveune tots! I tots ells en begueren. I los va dir: Es que aquest calze es el Nou Testament ab sa meua sanc, que será derramada per molts, en perdó des peccats. Doncs jo vos dic que no beuré pus d'aquest fruit de vinya fins es día qu'el beuré ab voltros novell an es reyne de Deu mon Pare.

I després d'haver dit s'himne, se'n anaren segons costum, a sa montanya de ses *Oliveres*.

6.

Jesús a s'hort de ses de ses Oliveres

Després que Jesús hagué dites aquestes coses, se'n anà ab sos deixebles a s'altra banda des torrent Cedrón. I arribá ab ells a una casa de camp anomenada Getsemani, aont hi havia un hort, i hi entrá Ell i sos deixebles. Judes, qui'l traia, també coneixia aqueix lloc, perque Jesús hi era vengut sovint ab sos deixebles. I va dir a sos deixebles: Asseis-vos aquí, mentres jo me'n vatx allà a fer oració. Pregau per que no entreu ab tentació. I menantsen ab Ell Pere i es dos frys des Zebedeu Jaume i Juan, comensá a tenir por i tedi, comensá a estar trist i acongoixat. Llavò los digué: Sa meua ànima está trista fins a la mort; no vos mogueu d'aquí i vellau ab mí. I caminant una mica més, s'allunyá d'ells sa distancia d'un tir de pedra.

7.

Oració i agonia

I ab sos genoyes en terra, pregava diguent: Mon Pare si voleu, allunyau de mí aqueix calze! no obstant, que no se fassa sa meua voluntat sino sa vostra. Llavò li aparagué un angel del cel confortantlo, i Ell arribá ab so front fins en terra, pregant. I entrant en agonia, feya oració a les totes. I va dir: Pare meu si es possible, aquest calze passi de mí. Totes ses coses vos son possibles. decantau de mí aquest calze! pero no se fassa així com jo vuy, sino així com Vos voleu. I li-entrá una suor, com-e de gotes de sanc que degotaren fins en terra.

I essentse aixecat de s'oració, torná an es deixebles i los trobá que dormien per mor de sa tristor. I los va dir: Per que dormiu? Aixecauvos i pregau, no sia cosa qu'entreu en tentació. I diu a Pere: Simó, tu dorms?

Així, no heu pogut vellar ab mí ni una hora? Vellau i pregau per no caure ab tentació! L'esperit certament es pronte, pero sa carn es flaca. I anantse'nhi altra volta, els-e trobá adormits (perque es seus uys estaven carregats de son); i no sabien que respondreli. I, deixantlos fer, se'm torná i pregá per tercera vegada, ab ses meteixes paraules. Llavo se'n aná an es seus deixebles i los diu: Dormiu ara i reposau! Bastal Es arribada s'hora! i vet-aquí qu'es *Fuy de s'homo* será entregat ab mans des peccadors. Aixecauvos! anem! vet-aquí que s'acosta es qui me trairá.

8.

Judas i la trbra

Encara Jesús parlava i vet-aquí que Judes Iscariot, un des dotze, menant un estol i ministres des Sums Sacerdots i des fariseus, arribá allà, i ab ells molta de gernació ab espases i garrots, ab llanternes, fayas i armes. Els enviaven es prínceps des sacerdots i ets escribes i es Veys des poble. Es traïdor los havia donada una senya, diguent: Es que jo besaré, aquell es; agafau-lo, i menau-lovosne ab precaucions. Essent arribat idò, los anava devant; i acostantse tot d'una a Jesús per besarlo, li diu: Deu vos salve, Mestre! el besá. I Jesús li va respondre: Amic, per que ets vengut? ¿De Judes! ¿ab una besada entregues es *Fuy de s'homo*?

9.

Cauen en terra

Mes Jesús, que sabia totes ses coses que li havien de succeir, los sortí a l'encuantra, i los demana: ¿Qui cercau? Ells li respongueren: Jesús de Nazaret. Jesús los diu: Som jo; I quant los va haver dit: *Som jo*, s'enretiraren, i caigueren en terra. Per segona vegada los demaná Jesús: ¿Qui cercau? I respongueren: Jesús de Nazaret. Jesús insistí: Vos he dit que som jo. Si som jo idò que cercau, deixau que se'n vagen aqueis. Per que se cumplís sa paraula qu'havia dita, Jo no n'he perdut cap des que vos me donáreu.

10.

Presó de Jesús; s'espasa de Pere

Llavò s'acostaren, posaren ses mans demunt Jesús i l'agafaren. I regent, es qui estaven devora Ell, lo qu'anava a succeir, li digueren: Senyor, los ferim ab s'espasa? I Simó Pere, un des qui estaven ab Jesús, allargá sa má i tregué sa seua espasa, va ferir un sirvent des prínceps des sacerdots i li tayá s'oreya dreta. Es nom d'aqueix criat era Malc. Empero Jesús, pren sa paraula, i diu: No passeu d'aquí! i havent tocada s'oreya, la-hi curá. Llavò Jesús diu a Pere: Torna posar s'espasa dins sa beina, perque tots aquells qui agafarán espasa, d'espasa morirán. ¿Es que's calze que me dona mon Pare, l'he de deixar de beure? ¿O te penses que no puc pregar mon Pare, que ara meteix me poria enviar més de dotze llegendes d'angels? ¿Com se cumpliria ses Escriptures qu'anuncien qu'ha d'esser així?

11.

Jesús an es seus inimics

Al meteix temps digué Jesús a ses turbes i an es prínceps des sacerdots,

(*) Hem pres aquest orde sinóptic des fets de la Passió, Mort i Resurrecció de nostre Salvador Jesucrist de s'obra des notable exégeta P. Lamy, *L'Harmonie des Evangelies*.

guardes des temple i veis, qu'eren venguts contra Ell: Com si jo fos un lladre, sou venguts amb espases i am garrots per prendre'm. Quant jo estava assegut cada dia entre voltros ensenyant an el Temple, no me posàreu sas mans demunt. Pero aquesta es s'hora vostra i es poder de ses tenebres.

I tot això fou fet perque se complissen ses Escritures des Profetes.

Llavors tots es seus deixebles, abandonantlo, fugiren

Un jove el seguia abrigat no més amb un llenzol, i l'agafaren. Pero ell, deixant es llenzol, se va escapar núu de ses mans d'ells.

12.

Jesús a casa d'Anàs

Llavo s'estol ab so caporal i es ministres des jueus qui s'eren apoderats de Jesús, el fermaren i el se'n dugueren primer a casa d'Anàs, perque era sogre de Caifàs, Pontific (princep des sacerdots) aquell any. Caifàs era es qui havia donat aquex consej an es jueus: que convenia qu'un homo morís p'es poble.

13.

A casa de Caifàs: fret que feya

I agafant Jesús, el dugueren a casa de Caifàs, qu'era el Pontific, aont tots es sacerdots i ets escribes i es veis s'eren aplegats. Pere el seguia d'enfora, i també s'altre deixeble; i com aquest deixeble era conegut des Princep des sacerdots, entrà am Jesús dins sa clasta.

Mes Pere estava defora, a sa porta; i es per això que s'altre deixeble, qui era conegut des princep, sortí i parlà am sa portera, i ella va fer entrar Pere fins dins sa clasta de ca'l Pontific.

Llavò aquesta criada qui guardava sa porta, demanà a Pere: I tu, ¿que no és també des deixebles d'aquest homo? Ell va respondre: No hu som.

Es criats i es ministres estaven devora sa focateria que havien encesa en mitx de sa clasta, i s'hi escaufaven perque feya fret. I Pere també estava amb ells dret i escaufantse. I essentse asseguts ells, enrevoltant es foc, Pere s'assegué en mitx d'ells, per veure la fi de tot allò.

14.

Interrogatori

Mentres tant el Pontific se posà a fer preguntes a Jesús sobre es seus deixebles i sa seua doctrina. Jesús li va dir: Jo he parlat públicament devant tot lo mon; sempre he ensenyat dins sa sinagoga i dins es temple, aon tots es jueus s'apleguen; i res he dit en secret. Per això ¿per que m'ho demanes a mi? Demanehu an aquells qui han sentit lo que he ensenyat; ells saben lo que jo he dit.

I quant va haver dit això, un des criats allà presents pegà una galtada a Jesús, diguent; ¿Així contestes tu an el Pontific? Jesús li va respondre: Si he parlat malament, demostram'ho: i si he ben parlat, per que me pegues?

I Anàs envià Jesús fermat a Caifàs, gran sacerdot.

15.

Falsos testimonis

Es princeps des sacerdots i tot es concili cercaven un fals testimoni contra Jesús per condemnarlo a mort. I no'n trobaven, encara que se'n fossen presentats molts de testimonis falsos. Perque molts llevaven fals testimoni contra ell; pero es seus testimonis no s'avenien. Mes a lo darrer vengueren dos testimonis falsos. I llevant fals testimonis contra ell, deyen: Noltros an aquest homo li hem sentit dir: jo puc destruir es temple de Deu i tornar-lo a edificar dins tres dies. Jo destruiré aquest templo fet de mans, i dins tres dies n'edificaré un altre no

fet de má d'homo.—I es testimoni d'ells tampoc s'avenia.

16.

Jesús i Caifàs

Llavò, aixecantse en mitx de s'assamblea es gran sacerdot, preguntà a Jesús diguent: No respons res an aquestes coses qu'aqueys testifiquen contra tu? I Jesús callava i no va respondre. Es gran sacerdot el preguntà altra vegada: Ets tu el Cristo, fíy de Deu beneit? Jo te conjur per Deu viu que mos digues si tu ets el Cristo, el Fíy de Deu. I Jesús li contestà. Tu hu has dit. Jo som. Pero jo ara vos declar qu'un dia veureu es Fíy de s'homo, assegut a la dreita de sa Virtut de Deu i venguent sobre els niguls del cel.

Llavors es princep des sacerdots, esqueixantse es vestit, diu: Ha blasfemat! ¿Per que hem de mester encara testimonis? Vet-aquí! ara heu sentida sa blasfemia! Que vos sembla? I ells respogueren: Es reu de mort!

17.

Jesús en poder des criats

Llavò comensaren a escupirli pe'sa cara an el Bon Jesús. I es qui'l tenien, en feyan befa i li pegaven an so puny estret. I haventli tapats ets uys, li pegaven galtades, i li preguntaven diguent: Endevinamos, Cristo, qui es qui t'ha ferit!

I blasfemant, deyen moltes altres coses contra Ell.

18.

Negacions de S. Pere.

Mentrestant Pere seya defora, dins sa clasta, a baix, escaufantse. I una de ses criades des gran sacerdot s'hi acostà, i quant va haver vist Pere assegut devant es foc, i mirantlo-se bé que s'escaufava, va dir: I aquest també anava amb ell! Tu també hi anaves am Jesús Galileu. I ell e-hu negà devant tothom, diguent: Dona, jo no'l conec: ni sé ni entenc lo que me vols dir. I sortí defora devant sa clasta; i un gall cantà. I com ja era un es portal qui sortia, el va veure una altra criada, i diu an es que hi havia allà: Aquest anava també am Jesús de Nazaret. I ells aquí li digueren: ¿I tu, que no ets també des seus deixebles? I ell negà per segona vegada am jurament: No hu som! jo no conec aquest homo!

No gaire temps després, altra volta, passat un espay de devés una hora, un altre des criats des Pontific, parent d'aquell an-e qui Pere havia tayada s'oreya, e-hu afirmava i deya: Vertaderament aquest anava amb ell també; perque es galileu com ell. Perque ¿i jo no t'he vist a s'hort amb ell? Es que hi havia allà s'acostaren a Pere i li digueren: Per cert que tu ets un d'ells, tu ets també Galileu: esteu llenguatge hu fa coneixedor. I Pere hu negà altra volta i va dir: Homo, jo no sé lo que dius. Llavors ell se posà a detestar, a renegar, a jurar que no coneixia tal homo. I deya: Jo no conec aqueix homo que voltros deys!

I tot d'una, quant encara estava parlant, es gall cantà.

I el Senyor, girantse, va donar una mirada a Pere.

Pere se recordà de sa paraula que Jesús li havia dita: Abans qu'es gall cantí dues vegades, tu me'n negarás tres.

I Pere sortí defora, se posà a plorar i plorà amargament.

19.

De dia. Concili a primera hora

I quant se va esser fet de dia, es veis des poble, es princeps des sacerdots i ets escribes se reuniren en junta contra Jesús, per ferlo morir. I el se feren venir devant i li diuen: Si tu ets Cristo, digamosho. Ell los contestà: Si vos ho dic, no me craureu. I si

jo vos pregunt, voltros no me respondreu ni m'amollareu. Empero més envant es Fíy de s'homo estarà assegut a la dreita de sa Virtut de Deu. Llavo, tots digueren: Tu ets, idò es Fíy de Deu? El qual los va respondre: Voltros e-hu deys que hu som! I ells digueren: Quina necessitat tenim ja d'altra testimoni? perque noltros meiteixos e-hu hem sentit de boca seua.

I fermat el dugueren i l'entregaren a Pons Pilat, governador.

20.

Mala fi de Judes

Llavors Judes, que'l va trair, vengent qu'era condemnat, penedit, tornà ses trenta monedes de plata an es princeps des sacerdots i an es veis, diguent: He pecat venent sanc innocent. Pero ells li digueren: Que mos importa? Ja te'n avendrás! I ell tirant ses monedes de plata dins el Temple, se'n anà; i amb un núu corredor se penjà. Pero es princeps des sacerdots, aixecant ses monedes de plata, digueren: No es licit posarles an es tresor perque son preu de sanc. I tirantne junta, compraren amb elles un bocí de terra d'un gerrer, per cementeri de pelegrins. Per això aquell camp fou anomenat *Haceldama*, que vol dir *camp de sanc*, i s'ho diu encara. Llavors se cumplí lo que digué es profeta Jeremies: *I ells han preses trenta monedes de plata, valor d'aquell a qui havien posat preu es fíys d'Israel, i les donaren per un camp d'un gerrer, com el Senyor m'ho ha ordenat.*

21.

Jesús davant Pilat.

I alsantse tota s'assamblea d'ells, després d'haver deliberat, fermaren Jesús, el se'n dugueren i l'entregaren a Pilat. De manera que menaren Jesús de casa de Caifàs an es pretori. I Jesús comparagué davant es Governador.

Era dematinada; i ells no entraren an es pretori, per no contaminarse, i per porer menjar sa Pascua.

Per això Pilat sortí defora i los digué: Quina acusació duys contra aquest homo? Ells varen respondre i varen dir: Si no fos un malfactor, no'l t'hauriem entregant. Llavo Pilat los diu: Preniulo voltros i judicau-lo conforme sa vostra lley. Mes es Jueus li respogueren: A noltros no mos es permès matar ningú. Am lo qual vengué a cumplirse sa paraula que Jesús havia dita, indicant de quina mort havia de morir.

I comensaren tots a acusarlo, diguent: Hem trobat aquest homo qui revolucionava sa nostra gent, i prohibia pagar tributs an el César i diguentse a si meteix Cristo-Rey.

21.

Pilat se'n entra an es pretori; pregunta Jesús

Pilat entrà per segona vegada an es pretori, i cridà Jesús, i li preguntà diguent: Ets tu es Rey des jueus? Jesús va repondre: Que dius això de tu meteix o t'ho han dit de mi altres? Pilat contestà: ¿O per ventura jo som jueu? Sa teua nació i es grans sacerdots t'han entregat a mi. ¿Qu'has fet tu? Jesús va repondre: Es meu reyne no es d'aquest mon: si es meu reyne hu fos d'aquest mon, certament es meus criats m'haurien defensat, per que jo no calgués en poder des jueus; mes jo t'assegur que's meu reyne no es d'aquí.

Llavò Pilat li torna dir: De manera que tu ets rey? Jesús va respondre: tu hu dius, que jo som rey. Jo per això vatz néixer i per això som vengut an el mon, per donar testimoni de sa veritat; tot aquell qui es de sa veritat, escolta sa meua veu. Diuli Pilat: Que es sa veritat? I dita aquesta paraula, anà altra volta an es Jueus, an es princeps des sacerdots i ses turbes, i los digué: Jo no li

trop cap crim, cap causa (de mort). I com es princeps des sacerdots i es veis l'acusaven de moltes coses, ell no respogué res. I altra vegada Pilat li preguntà, diguent: No sents quantes coses diuen contra tu? No respons res? Mira de quantes coses t'acusen? Empero Jesús no respogué res pus a cap prugunta que li fés, de manera que Pilat, es governador, se'n admirà ben molt i no se'n poria avenir.

23.

Jesús devant Herodes

Empero ells insistien diguent: trastorna es poble, ensenyant per tota la Judea desde la Galilea, per on comensà, fins aquí.

Pilat, sentint anomenar la Galilea, li preguntà si era Galileu. I quant va sebre que era de sa jurisdicció d'Herodes, lo trameté a Herodes, qui també era a Jerusalem aquells dies. I Herodes quant va haver vist Jesús, se'n alegrà ferm. Puis feya molt de temps qu'estava desitjós de veure'l, perque havia sentides contar moltes coses d'ell i esperava veureli fer qualque miracle. I li feya moltes preguntes; pero ell no li responia de res. E-hi eren es princeps des sacerdots i ets escribes, qui obstinadament l'acusaven. I el desprecià Herodes ab tota sa seua cort i se'n rigué d'ell i el vestí ab un vestit blanc i el va remetre a Pilat.

Aquell meteix dia sa feren amics Herodes i Pilat, puis que fins llavò eren estats inemics entre sí.

24.

Altra volta Jesús a casa de Pilat

I Pilat, havent convocats es princeps des sacerdots i es magistrats i es poble, los va dir: M'heu presentat aquest homo com un desbaratador des poble, i vet-aquí que jo, haventlo interrogat devant voltros, no li he trobat cap crim des que l'acusau; ni tampoc Herodes, an-e qui jo l'he enviat, i vetaquí que res que sia digne de pena de mort li heu provat. Jo l'amollaré idò després d'haverlo fet castigar.

25.

Diàleg interessantíssim.—Sa muller de Pilat.—Barrabás llibert.

Per a Festes li era precis an es governador, segons costum, amollarlos un des presiaris, es que demanaven. Llavo ell en tenia un de famós, qui estava en presó ab altres sediciosos, de nom Barrabás, el qual ab un avalot havia feta una mort. I essent pujat es poble devant es pretori, se posà a reclamar lo que sempre los concedia. Com es poble estava reunit, Pilat digué: ¿Voleu idò que vos amolli es Rey des jueus? Quin voleu que vos amolli, Barrabás o Jesús, que se diu també Cristo?

Perque sabia qu'era per enveja qu' es princeps des sacerdots l'havien entregat.

Quant seya a son tribunal, sa muller li envià a dir: No vulguis mesclarte ab sa causa d'aquest homo just, perque anit he petit molt de somiarlo. Pero es princeps des sacerdots i es veys alsuraren ses multituts i les persuadiren que demanassen Barrabás i fessen dur a perdre Jesús. Es governador, idò, pren sa paraula, i los diu: Quin des dos voleu que vos amolli? I tota aquella multitut cridà a la una: Condamna aquest! i amollamos Barrabás!

Altra volta Pilat los parlà, volguent llibertar Jesús. ¿Que voleu, idò, que'n fassa del Rey des jueus, de Jesús, qui se diu Cristo? I ells altra volta cridaren: Crucifique'l! crucifique'l! Tot-hom cridà: ¿Que'l crucifiquin! I Pilat, es governador, per tercera vegada los diu: ¿I quin mal ha fet aquest homo? Jo no li trop res que sia digne de pena de mort; el castigaré, ido, i l'amo-

llarè. Pero ells insistien ab grans crits demanant que'l crucificassen, i sa eridada redoblava, diguent: Que'l crucifiquin! que'l crucifiquin!

Pilat, veient que no'n treya res, aia que més tost s'avalot creixia, ordenà que li duguessen aygo, i se rentà ses mans devant es poble, diguent: Som innocent de sa sanc d'aquest homo just; voltros vos n'avendreu. I respongué tot es poble, i va dir: Sa seua sanc caiga demunt noltros i demunt es nostros fiys!

Pilat, ido, volguent donar gust an es poble, passà s'orde de que fos executada sa seua petició. I los amollà aquell qui per causa d'homicidi i secció estava pres, Barrabás qu'era es qu'ells demanaven.

26.

Jesús coronat com a Rey de burles

Es soldats des governador, després d'haver assotat Jesús, el se'n menaren dins s'atri des pretori, reuniren a l'entorn d'ell tota sa guarnició; i haventlo despuyat, li posaren un mantell vermey i entreteixint una corona d'espines, la hi posaren demunt es cap i li posaren una canya dins sa mà dreta; i, arrambantse a ell, se'n reyen i li deyen: Salut, Rey des jueus! I li pegaven bufetades. I escupint demunt ell, li prenién sa canya i li pegaven an es cap, i posant es genoy en terra, l'adoraven.

27.

Ecce Homo. Crucifique'l

Pilat sorti altra vegada defora, i los digué: Vet-aquí que'l vos trec defora per que conegueu que jo no li trop causa ninguna de mort. (Sortí, ido, Jesús duguent sa corona d'espines i es vestit de púrpura). I Pilat los diu: Vet-aquí s'homo.

Quant es prínceps des sacerdots i es Ministres l'hagueren vist, eridaven, diguent: Crucifique'l! crucifique'l! I els-e diu Pilat: Preniulo voltros i crucificalo, perque jo no li trop causa (de mort). Es jueus li respongueren: Noltros tenim una lley, i segons aquesta lley, ell ha de morir, perque s'es fet Fiy de Deu.

28

Vacilacions de Pilat.—Sentencia de mort

Quant senti Pilat aquesta paraula, va tenir més por, i tornant entrar en es pretori, digué a Jesús: D'on és tu? Empero Jesús no li va tornar resposta. Per això li va dir Pilat: ¿a mi no'm resposns? ¿Es que tu ignores que tenc poder de crucifecarte i poder de amollarte? Jesús va respondre: Tu no tendries cap poder damunt mí, si no'l t'haguessen donat d'allà d'alt; i es per això qu'aquell qui m'ha entregat a tu, ha fet es peccat més gros.

I desd'aquest moment Pilat cercava manera de libertarlo; empero es jueus eridaven diguent: Si l'amolles, no ets amic del César; perque quisquya se fassa rey, se declara contra el César. Quant Pilat hagué sentides aquelles paraules, feu treure Jesús a defora, i s'assegué en es tribunal, en es lloc qu'es diu *Lithóstrotos*, en hebreu Gabbatha.

Era sa preparació de sa Pascua (*divendres*), devers hora de *sesta* (de 9 a 12 des mati), i Pilat digué an es jueus: Aquí teniu es vostro rey. Pero ells eridaven: ¡Lleva'l! ¡Lleva'l des matx! ¡crucifique'l! Pilat los demana: ¿Jo crucificar es vostro rey? Pero es prínceps des sacerdots respongueren: Noltros no tenim més rey que César.

Llavò els entregá Jesús per que el crucificassen. I ells s'apoderaren s'ell, i el tregueren.

29

De cap an es suplici

El despuyaren, ido, des mantell de púrpura y el vestiren am sos propis

vestits i l'aconduiren per crucificar-lo. I portant ell meteix la creu, va anar caminant envers aquell lloc anomenat Calvari, ab hebreu, *Golgotha*. I com sortien, toparen un homo de la Cirenaica, pare d'Alexandre i de Ruf, anomenat Simó, qui venia des camp. I el forsaren a portar la creu, darrera Jesús.

30

Parla a ses dones

I el seguia una gran multitut de poble i de dones, que ploraven i el planyien. I Jesús, girat de cap a elles, les diu: Fiyes de Jerusalem, no ploreu per mí, plorau més tost per voltros i p'es vostros infants, perque vet-aquí que vendrán dies que dirá la gent: Venturoses ses xorques i ses entranyes que no engendraren, i es pits que no lletaren. Llavo comensarán a dir a ses montanyes: Tombau damunt noltros! I an es turons: ¡Colgaumos devall! Perque si així es tractada sa llenya verda, qué será de sa seca?

31.

Es dos lladres. Arribada. Vi am mirra

També eren conduits amb ell dos malfactors per ferlos morir.

I el conduiren an es lloc anomenat Golgotha, que s'interpreta per *lloc de sa canavera*. Allá li donaren a beure vi mesclat am fel i mirra; i haventlo tastat, no'n volgué beure.

32.

Crucifixió. Títol

I després de tot això el crucificaren, i amb ell altres dos lladres, un a sa part dreta i un a sa part esquerra, i Jesús en mitx d'ells. Així fou cumplida l'Escriptura, que diu: *Entre criminals el posaren!*

Pilat va fer una inscripció i la posá damunt sa creu. Era es títol de sa condemnació. I posaren damunt es cap de Jesús sa causa així escrita: *Aquest es Jesús de Nazaret, Rey des jueus*. Aqueix cartell el lletgiren molts de jueus, perque es lloc aont crucificaren Jesús, era aprop de sa ciutat, i es títol estava en lletres gregues, llatines i hebraiques.

Amb això es prínceps des sacerdots deyen a Pilat: No has d'escriure: *Rey des jueus*; sino qu'ell ha dit: Jo som es Rey des jueus. Va respondre Pilat: Lo qu'he escrit, escrit está.

33.

Repartiment de sa roba.

Mentrestant es soldats, després d'haverlo crucificat, agafaren es seus vestits i en feren quatre parts, una per cada soldat, i agafaren sa túnica, i en varen treure sorts per veure lo que'n tocaria a cadascú. Sa túnica no tenia cap costura, era d'una pessa de dalt a baix. Per lo qual se digueren entre si: No la fassem bossins, sino treguem sorts per veure de qui será. A fi de que se camplís lo qu'havia dit es Profeta: *Se repartiren es meus vestits i tregueren sorts de sa meua roba.*

I això feren es soldats. Després, d'assegats, el guardaven.

34.

Burles i blasfemias d'ets espectadors

I es qui passaven, blasfemaven d'ell, movien es cap i deyen: Hala! tu qui destrueys es Temple de Deu i en tres dies el tornes edificar, salve't a tu mateix! si tu ets es Fiy de Deu, devalla de la Creu!

Es poble també era allá mirantlo i fentne béfa. Igualment es prínceps des sacerdots se'n reyen am sos escribes i veys, diguentse un ab s'altre: D'altres n'ha salvats i a si meteix no se pot salvar. Si es Rey d'Israel, que devalli ara de sa creu i el creurem! ¡Que se salvi a si meteix, si es Cristo, s'elegit de Deu! ¡Que'l Cristo, Rey d'Israel, devall ara de la Creu, a fi de que hu vejem i creguem! Ell confia

en Deu: ido ¡que Deu l'alliberi, si l'estimal perque ell ha dit: Jo som es Fiy de Deu.

I es soldats també se'n reyen, acostantshi i oferintli vinagre per beure, diguent: Si tu ets Rey des jueus, salve't a tu meteix!

35.

Bon lladre

I un des lladres qui estaven penjats, blasfemava contra ell, diguent: Si tu ets Cristo ¡salve't a tu meteix i a noltros! Pero responguent s'altre, el reprenia, i deya: No tems Deu tu qui estás en sa meteixa condemnació? Noltros am just motiu, puis que rebem lo que mereixen ses nostres malfetes; empero aquest no ha fet res de mal. I deya a Jesús: Senyor, recordaivos de mí, quant sereu arribat an es vostro reyne. I Jesús li digué: En veritat te dic qu'avuy serás am mí en el paradís.

36.

La Verge Maria, Les Santes dones, Sant Juan

Al meteix temps estaven allá dretes, devora sa creu de Jesús, sa mare i sa parenta de sa mare, Maria, esposa de Cleofás, i Maria Magdalena. Quant Jesús, ido, va haver vista sa mare, i devora ella es deixeble qu'estimava, diu a sa mare: Dona, aquí teniu es vostro fiy. Després diu an es deixeble: Aquí tens ta mare. I, després d'aquesta hora, es deixeble la va pendre amb ell a ca-seua.

37.

Tenebres. Paraules. Mort

I era devers s' hora de *sesta* (*les dotze*) i tenebres s'escamparen damunt tota la terra fins a l' hora de *nona* (*tres des caprespre*). I es sol s'enfosqui. I a s' hora de *nona*, Jesús esclamá amb una gran veu, diguent: *Eli, Eli, lamma sabaclhani?* que vol dir: *Deu meu! Deu meu!* per que m'heu abandonat? I alguns des presents, sentintlo, deyen: Ell ara invoca Elies!

Després d'això, sabent Jesús que totes ses coses estaven a punt de cumplirse, a fi de cumplir l'Escriptura, digué: Tenc set.

Allá hi havia un vas ple de vinagre. I tot d'una, posantse a córrer un d'ells, prengué una esponja i amerantla bé de vinagre i posantla a un cap de canya d'hisop, la hi allargava per beure. Ets altres deyen: Espera, veurem si vé Elies per devallarlo i lliberarlo. Quant Jesús hagué pres es vinagre, va dir: Tot está cumplit. Llavors clamant a tota veu, Jesús diu: ¡Pare meu, en ses vostres mans encomán es meu esperit! Tot dient això, tombá es cap i entregá l'esperit. Espirá.

38.

Prodigis després de la mort de Jesús

I vet-aquí qu'es vel des temple s'esqueixá de dalt a baix. Sa terra tremolá i ses pedres se xaparen. Es sepulcres s'obriren, i molts de cossos de sants qui eren morts, ressucitaren; i sortint de ses tombes, després de sa resurrecció d'ell, vengueren a la ciutat santa i aparegueren a molts.

39.

Es centurió, es guardies i sa multitut

I es centurió qui estava dret devant ell, veient qu'havia espirat pegant un tal crit, glorificá Deu i digué: Vertaderament aquest homo era just, era es Fiy de Deu. I es qui ab ell estaven guardant Jesús, quant veren aquell terratremol i tot lo demés que succeia, tregueren una gran por, i deyen: Vertaderament aquest era Fiy de Deu. I tota sa gernació que havia assistit an aquella feta i veyen lo que passava, se'n tornaven, pegantse tocs p'es pits.

40.

Les santes dones

E-hi havia també allá, un poc de cantades, moltes dones que desde Galilea havien seguit Jesús per servirlo, mirant de lluny, i considerant aquestes coses. També lluny hi havia Maria Magdalena, Maria mare de Jaime el Menor i de Jusep, i Salomé, sa mare des fiys del Zebedeu, les quals, com anava per la Galilea, el seguien i el servien; i també moltes altres que juntament ab ell eren pujades a Jerusalem.

41.

Costat de Jesús ubert

Com era dia de la preparació, a fi de que es cossos no qudassen a la creu en dissapte, perque aquell dissapte era molt solemne, es jueus demanaren a Pilat per rompre ses cames an es crucificats i llevarlos d'allá.

Vengueren, ido, es soldats, i romperen ses cames an es primer, i an es segon que estaven enclavats ab ell. Empero quant arribaren a Jesús, com veren que ja era mort, no li romperen ses cames. Solament un des soldats li obri un costat ab una llansa, i tot d'una en brollá sanc i aigo. I es qui hu va veure, ne dona testimoni; i es seu testimoni es vertader. I ell sap que diu ver, per que voltros també cregueu.

Perque aquestes coses succeiren per donar compliment a l'Escriptura que diu: *No li rompreu ni un os*. I també an allo altre de l'Escriptura que diu: *Girarán sa vista an aquell que traspasaren*.

42.

Devallament. Jusep d'Arimatea

Després d'això, com ja s'era fet tart (com era es dia de sa preparació qui precedeix es dissapte), vengué un homo ric, anomenat Jusep, noble decurió, homo bo i just, qui no havia consentit ab sa determinació d'ells ni ab sos seus actes. Era d'Arimatea, ciutat de Judea, i esperava també es reyne de Deu, i també era deixeble de Jesús, pero en secret, per temor des jueus. Aquest homo vengué i s'acostá i entrá coratjosament a casa de Pilat i li demaná es cos de Jesús. Pilat s'admirá de que ja fos mort. I havent eridat es Centurió, li preguntá si ja era mort. I quant e-hu va sebre p'es Centurió, maná que donassen es cos a Jusep. Ab això, va venir i devallá es cos de Jesús.

43.

Embalsament. Enterro

Va venir també Nicodemus, aquell meteix qui en altra ocasió era anat a trobar Jesús en sa nit; duya una composició de mirra i d'aloé, de devers cent lliures. I Jusep, havent comprat un llenzol, i devallant Jesús de la creu, l'amortayá ab un llenzol net. Llavo prengueren es cos de Jesús, i l'amortayaren ab llenzols, ab aromes, conforme sa costum d'enterrar des jueus.

E-hi havia an es lloc aont fou crucificat, un hort, i dins s'hort una tomba nova, aont encara no hi havien enterrat negú. I com era sa preparació des jueus i perque es sepulcre estava aprop, Jusep (i ets altres) el posaren dins es seu sepulcre nou que havia fet tayar en pedra viva. I feredolar una gran llosa a s'entrada des sepulcre, i se'n a ná.

Mentrestant Maria Magdalena i Maria mare de Jusep estaven mirant aont el posaven.

Era es dia de sa preparació i anava a comensar es dissapte. I ses dones qu'havien seguit a Jesús des la Galilea, observaren d'assegudes es sepulcre i sa manera com havia estat depositat el Bon Jesús. I com se'n tornaven, prepararen aromes i un-

güents: de manera qu'és dissapte el passaren sense mourese, segons sa llei.

44.

Es jueus guarden el Sepulcre

L'endemà, qu'era dissapte, es prínceps des sacerdots i es fariseus s'aplegaren i anaren a Pilat i li digueren: Senyor, mos som recordats de que aquell seductor va dir quant encara vivia: Després de tres dies resucitaré. Ordenau, ido, que sia guardat es sepulcre fins es dia tercer, no sia cosa que hi vagin es seus deixebles i el robin i diguen an es poble: Ha ressucitat d'entre los morts. I sa derrera equivocació serà pitjor que sa primera. Pilat los diu: Voltros teniu guardia; anau i guardau tan bé com sabreu. Ells se'n anaren, asseguraren es sepulcre, segellaren sa pedra i e-hi posaren guardes.

45.

Visites de ses santes dones

Sa nit des dissapte, quant començava es primer dia de sa setmana, qu'encara feya fosca, Maria Magdalena, i Maria mare de Jaume, i Salomé compraren aromes per venir a embalsamar Jesús. Essent partides ben-dematinada, es primer dia de sa setmana (*diumenge*), arribaren an es sepulcre, ja a sortida de sol, duguent ets aromes qu'havien preparats.

I se deyen una a s'altra: Qui mos decantarà sa pedra de s'entrada des sepulcre?

I vet-aquí que's va sentir un gran terratremol; perque un angel del Senyor devallá del cel, i, acostantse, feu redolar sa pedra i s'hi va asseure damunt. Sa seua cara resplandia com un llamp i sa seua vestidura com sa neu. P'es temor que los inspirá, s'espantaren ses guardies i romangueren com a morts.

Elles, mirant, reparacén que sa pedra estava llevada, la qual era realment molt grossa. I entrant dins es sepulcre (*o cova sepulcral*), no hi trobaren es cos del Bon Jesús.

46.

Angels del cel

I succeí que, mentres estaven consternades de tota sa seua ànima amb aqueix motiu, aparegueren cop en sec devora elles dos homos am vestidures resplandents. I com elles tenien por i baixaren sa vista en terra, ells les digueren: No hi ha que tèmer! Ja sé que voltros cercau Jesús, que'l crucificaren. ¿Per que anau cercant entre es morts es qui es viu? No es aquí ja, sino qu'ha ressucitat, conforme hu digué. Recordauvos de lo que vos va parlar quant era encara per Galilea, diguent: que convé que's «fy de s'home» sia entregat en mans d'ets homos peccadors, que sia crucificat, i que's tercer dia ressuciti. Veniu i mirau es lloc aont estava depositat el Senyor. Ara anau depressa i digau an es seus deixebles i a Pere qu'ell es ressucitat, i que va davant voltros a Galilea, i es allà que'l veureu, així com vos ho té dit; jo vos ho dic per endevant.

En efecte, se recordaren de ses paraules de Jesús.

47.

Pere i Juan van an es sepulcre

Elles sortiren totd'una des sepulcre am temor i am gran alegria, correns correns per anunciar aquestes coses an es deixebles. I (*p'es camí*) no varen dir res a ningú: tanta por tenien. I anunciaren totes aquestes coses an ets onze, i an ets altres. Eren Maria Magdalena, Juana, Maria, mare de Jaume, i ses altres qu'eren amb elles ses qui contaven aquestes coses an ets apostols. I aquestes noves les miraven ells com a desvarietjos, i no les varen creure.

Maria Magdalena correu i vengué a Simó Pere i a s'altre deixeble que Jesús estimava, i los diu: Se'n han duit el Senyor des sepulcre i no sabem aont l'han posat. Ab aixó sorti Pere ab s'altre deixeble i vengueren an es sepulcre. Mots dos corrien a la una; empero s'altre deixeble va fer més via que Pere, i arribá primer an es sepulcre. I acalantse, només va veure es llensols posats en terra; pero n'ova entrar.

Derrera ell arribá Simó Pere i entrá an es sepulcre, i va veure es llensols posats, i es sudari qui cubria es cap de Jesús, no plegat ab sos demés llensols, sino separat i plegat a un lloc a part.

Llavo entrá també s'altre deixeble qu'era arribat es primer an es sepulcre, i va veure i cregué. Perque encara no havien entesa l'Escriptura, que diu que convenia que ressucitás d'entre los morts.

I es deixebles se'n tornaren altra volta a ca-seua; admirantse Pere en si meteix de lo que havia succeit.

Cansó de Pascua

Plora la Verge Maria,

dolentse passa la nit;
angelets que van y venen,
reb lo dol un serafí:

«Plorau reyna, plorau, mare,
»plorau que Jesús morí.»

Juan apóstol la contempla
y sos ulls li fan un riu;

*veus aquí, fill meu, ta mare;
veus aquí, dona, el teu fill.*

«Plorau reyna, plorau mare,
»plorau que Jesús morí.»

Les púes d'una corona
la Verge vol reblanir;
cada llàgrima que hi tira,
l'amor tota del seu pit.

«Plorau reyna, plorau mare,
»plorau que Jesús morí.»

Vermellejan les espines,
sanch del Anyell les tenyi;
y son tan pures les llàgrimes,
qu'amor les fa resplandir.

«Plorau reyna, plorau mare,
»plorau que Jesús morí.»

Les espines se tornavan
branques d'or, de l'or mes fi;
les gotes de plor son perles,
les gotes de sanch rubins.

¡Qui pogués, la Verge mare,
lo front de Jesús cenyir!...

Lo munt de les calaveres
fer l'auca del demati;
angelets que van y tornan
sonrient als serafins.

«Volau àngels al sepulcre,
»al sepulcre del meu fill;
»destapau la negra llosa,
»besau lo front per mi:

«Cenyiu aquesta corona
»que l'amor meua ha embellit:
»vida n'és l'amor de mare;
»les espines fa florir.

«Volau àngels, al sepulcre,
»besau lo front del meu fill;
»l'etern Pare eus beneyesca,
»mon Espós eus glorifich.

«Es vengut Gabriel Arcàngel,
»diu qu'ha vist un peregrí;
»sentiu l'infern com tremola?
»no veys lo cel com sonriu?
»Guardau la corona, mare,
»qui sap si's lo vostre fill.»

«En ses mans, peus y costat
»cinch estels de raigs divins:
»les cinch llagues que li feyan
»fills d'Adam ab los seus crims.

«Guardau, mare, la corona,
»deu esser lo vostre fill.

«Com lo sol brilla sa cara,
»com la neu los seus vestits,
»lo derrer bes que li dáreu
»en son front veureu lluir.
»Guardau, mare, la corona,
»guardau, que es vostre fill.»

«Amor l'home ha fet reviuere,
»y Deu per amor morí;
»per l'amor de Deu y'l vostre
»l'Home-Deu es tornat viu.
»Cenyiu Vos la corona!
»veys aquí lo vostre fill!»

† TOMÁS FORTESA.

Dins la Basílica del St. Sepulcre

La Basílica es un caos de santuaris de rites y de sectes... El pelegrí's pert dins aquest aluvió de rasses y de recorts.

Ja no sé prestar atenció ni als vestigis imperials de Santa Helena, ni a la romànica construcció de les Creuades.

No més detalls, tradicions ni ressenyes: l'esperit vola a recullirse demunt el clivell d'aquesta roca, la roca del Calvari!

Voltes com les d'una cripta ombrogen aquest turó: una policromia de llanties sempre hi escampa crepuscle de misteri.

Com una flor de passionera, una llantia moradenca tremola devant la cara del Crucifici: ella eclipsa lo restant de tal paratge.

No hi sé observar la riquesa d'ornaments y candelabres; ni les figures de Maria y'l Dexeble, revestides d'argent, a la faysó de Bisanci.

Postrat aquí, no sé veure més que le fosca: no sé escoltar més que'l silenci.

Un silenci aont vibren les set paraules del Deu Crucificat: una fosca qu'es el dol del univers per la mort del Fill del home...

Oh! les centuries retrocedexen, l'edifici s'esfuma: se fa sentir la gran hora del temps demunt el Gòlgotha.

Presca del terror, ja s'allunya la gentada qui escarnia... sols román al peu de la Creu l'heroisme de la tendresa.

Pontificant en l'agonia, Jesús té'ls brassos oberts per abraçar y benehir: immòvil, en Creu, sembla midar l'infinit de la Justicia y la Misericordia.

Son alé espirant fa estremir les columnes del cel: remou les entranyes dels abismes.

Sa derrera convulsió fa esquexar a lo lluny el vel del Santuari: son últim clamor bada les portes eternals.

El inclina son cap per morir... y fa tòrcer la carrera dels sigles, fa encorvar-se'ls imperis.

Entrega sa vida al òscul de la mort y se besen reconciliats el cel y la terra. Silenci... tenebres... misteri... Ja no perceb mon esperit res d'aquí defora.

No més sent gotejar com una pluja de tendresa sens fi: gotejar la sanch de Jesús y les llàgrimes de Maria...

Ah! que s'amari'l cor d'aquesta pluja: aquí, demunt el clivell de la roca, la roca del Calvari.

Sobre la penya clivellada p'el gran terratremol, que s'esbrellí'l cor sota'l misteri de la Creu!

M. COSTA I LLOBERA, PRE.

La Verge dels Dolors

O vos omnes qui transitis per viam attendite, et videte si est dolor sicut dolor meus.

(JEREM. THREN. I.)

Sota l'arbre sant
la Verge sospira
veyent mort lo fruyt,
lo fruyt de la vida:
lo fruyt es Jesús,
Ella bé ho sabia;
que l'arbre es la Creu.
la Verge es Maria.
Paraules que diu

lo cor entristian:

—Jo-n tenia un Fill,
millor no hi havia;
l'han pres y lligat,
y en Creu ara expira!
Roseret del Cel
que en mon cor floria,
tes flors ¿que s'han fet,
puix sols trobo espines?
Vosaltres que anau
camí de la vida,
¿cap pena hi heu vist
semblant a la mía?

† JACINTO VERDAGUER, PRE.

Sta. Maria Magdalena

Maria autem stabat ad monumentum foris plorans.

(JOAN. XX.)

Tot entrant al monument

plorava la Magdalena;
al sepulcre hont fou Jesús
vegé dos àngels que hi seyan,
dos àngels vestits de blanc,
un a cada cap de pedra.

Ja li-n diuen dolçament:

—¿De què ploras, Magdalena?
—Se'n han duyt al meu Senyor,
y'l meu cor l'anyora y cerca.—

Tot dihent exes paraules

girava-ls ulls enderrera,
los ulls enllorats de plors,
com cel que may s'asserena.

Ja n'ha vist un jardiner,

jardiner qui planta y rega:

—Jardiner, si us lo n'heu duyt

l'Amor de mes amorettes,

digau-me ahont l'heu posat,

que-n faria dolça presa,

lo rosaria ab mos plors,

l'exugaria ab mes trenes.

—Magdalena, dolça amor,

tu-m tens al devant y-m cercas.

—¡Ay, jardiner del meu cor,

ditxosos ulls los que us vejan!

—Tu-m vols ab roba de gloria,

Jo vaig ab roba de feyna.

—Ab roba de jardiner,

per regar l'ànima meua.

—¿Quina virtut vols que hi plante?

—La del amor, que es tan bella.

—La del amor ja l'hi tens,

y de totes es la reyna;

en lo cor hont ella naix,

prompte hi riu la primavera;

en lojverger hont trau flor,

tota virtut trau poncella.

† JACINTO VERDAGUER, PRE.

Ja hu veys!

Avuy, com ets altres anys, surt LA AURORA consagrada tota a la veneranda figura del *Sant-Cristo de Manacor*; per aixó no parlam més que de la passió, mort, supultura y resurrecció del Bon Jesús.

Per tal motiu no donam *ventim* an ets anticlericals. Es que haviem de donar avuy, el donarem dissapte de la setmana qui vè, si Deu ho vol i som vius.

Desitjam a tots es lectors i amics de LA AURORA, grans, petits i mitjansers, unes *Festes de Pasco santes i alegres*, i que ses panades no'ls-e fassen mal. Amèn.